ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 27 JUNI 1973 [1]

Annemarie Kuhl
tegen Raad van de Europese Gemeenschappen

Zaak 71-72

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Geschillen met de administratie — Beroep — Termijn — Ingaan daarvan — Maatregel van individuele aard — Kennisgeving aan de betrokkene — Begrip*
   (Statuut van de ambtenaren, art. 91)
2. *Ambtenaren — Terugvordering van hetgeen onverschuldigd is betaald — Onregelmatigheid van de betaling — Kennis van de bevoordeelde — Ontkenning — Bewijs — Ontbreken daarvan — Onderzoek naar de omstandigheden der betaling*
   (Statuut van de ambtenaren, art. 85)

1. Met de woorden „aan de betrokkene ter kennis worden gebracht" wordt in artikel 91 van het Statuut gedoeld op de in artikel 25 van het Statuut voorgeschreven schriftelijke kennisgeving van elk besluit dat ten aanzien van een ambtenaar wordt genomen.

2. In het tweede geval bedoeld in artikel 85 moet, indien de bevoordeelde ontkent kennis te hebben gedragen van de onregelmatigheid der betaling, worden nagegaan onder welke omstandigheden de betaling heeft plaatsgevonden, ten einde vast te stellen of de onregelmatigheid van de betaling voor de hand had moeten liggen.

In de zaak 71-72

ANNEMARIE KUHL, ambtenares bij de Raad van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, ten deze vertegenwoordigd door O. Kuhl, advocaat te Düsseldorf, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij H. Hergel, 14, rue des Bains,

verzoekster,

tegen

RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door G. Lesort, juridisch adviseur bij het secretariaat-generaal van de Raad, domi-

1 — Procestaal: Duits.

cilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Reuter, juridisch adviseur van de Commissie, 4, boulevard Royal,

verweerder,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van het besluit van de Raad van 30 juni 1972, houdende weigering af te zien van de terugvordering van onverschuldigd betaalde bedragen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, Kamerpresident, M. Sørensen en A. J. Mackenzie Stuart (rapporteur), Rechters.

Advocaat-Generaal: H. Mayras
Griffier: A. Van Houtte

het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten en het procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

1. Verzoekster is sedert 1958 in dienst van de Raad en vervult thans de functie van reviseur in de rang LA 4 bij de taalkundige dienst.

Zij heeft drie schoolgaande kinderen. Voor twee van hen, die tot en met augustus 1970 een school in Duitsland bezochten, genoot zij een schooltoelage.

In september 1970 kwamen deze beide kinderen uit Duitsland naar Brussel om daar de Europese school te bezoeken, waarvoor ook het derde kind werd ingeschreven.

2. Krachtens de desbetreffende statutaire bepalingen had verzoekster nog slechts recht op een geringere schooltoelage, omdat haar kinderen een school gingen bezoeken in de woonplaats van het gezin.

3. Ingevolge artikel 8 van de Algemene uitvoeringsbepalingen met betrekking tot de toekenning van de toelage voor schoolgaande kinderen is „het personeelslid verplicht opgave te verstrekken van ... iedere wijziging welke de beëindiging of vermindering van genoemde toelage zou kunnen medebrengen".

4. Deze bepalingen zijn door middel van dienstnota's aan elk personeelslid van het secretariaat van de Raad individueel toegezonden. Zij zijn opgenomen in een dienstnota van 26 juni 1963 en na latere wijzigingen zijn ten minste eenmaal per jaar nieuwe nota's aan het personeel gezonden. Deze nota's bevatten, behalve de wijzigingen, telkens een volledig bijgewerkte tekst.

5. Op 15 januari 1971 diende verzoekster bij de administratie van de Raad een aanvraagformulier voor de toekenning van schooltoelage in, waarop zij onder het hoofd „bezochte onderwijsinstelling" voor haar drie kinderen de Europese school te Brussel invulde.

Zij deed de bevoegde diensten telefonisch opgave van de verandering van school en ontving enkele dagen later een kopie van het inmiddels door de administratie behandelde formulier, waarop door het bureau comptabiliteit met de hand was aangetekend „verandering van school op 1 september 1970".

Verzoekster had zich eveneens schriftelijk verplicht „elke verandering van de in dit verzoek omschreven toestand mede te delen".

6. In januari 1972 ontving verzoekster bericht van het bureau comptabiliteit dat zij 16 maanden lang een te hoog bedrag aan schooltoelage had ontvangen.

7. Zoals haar was aangezegd, werd een bedrag van 28 691 Bfr op haar salaris over januari 1972 ingehouden.

8. Op 19 januari 1972 zond verzoekster aan de directeur van de afdeling Personeelszaken een nota onder het hoofd „verzoek om vrijstelling van de terugvordering van onverschuldigd betaalde bedragen — teveel betaalde schooltoelage over de jaren 1970 en 1971".

De eerste alinea van de nota luidde:

„Onlangs kreeg ik de mededeling dat mij in de loop van 1970 en 1971 bij vergissing een te hoog bedrag aan schooltoelage is betaald.

Dit bedrag, dat inmiddels is opgelopen tot 28 691 Bfr, zal worden ingehouden op de in januari te verrichten nabetaling."

De rest van de nota ging over de beweerde onjuistheid van de terugvordering.

9. Op 10 maart 1972 beantwoordde de secretaris-generaal van de Raad, als tot aanstelling bevoegd gezag, verzoeksters nota met een brief die begint als volgt:

„Ten antwoord op Uw brief van 19 januari 1972 deel ik U mede dat ik mij na een diepgaand onderzoek van de zaak genoopt zie de mededeling van de administratie over de terugvordering van U ten onrechte betaalde schooltoelage te bevestigen."

10. Op 13 maart 1972 schreef verzoekster een brief aan een ambtenaar van de afdeling Personeelszaken met het verzoek haar de 28 691 Bfr terug te betalen en op komende salarisbetalingen telkens slechts 2 000 Bfr in te houden. De brief begint aldus:

„Mijn verzoek om vrijstelling van de terugvordering van ten onrechte betaalde schooltoelage is afgewezen bij besluit van 10 maart 1972 waarvan mij heden kennis werd gegeven."

11. Op 23 maart wees het hoofd van de afdeling Personeelszaken van de Raad dit verzoek af.

12. Op 7 juni 1972 zond verzoekster de secretaris-generaal van de Raad een brief onder het hoofd: „terugvordering van onverschuldigd betaalde bedragen (schooltoelage) — klacht overeenkomstig artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren".

13. Op 30 juni 1972 zond de secretaris-generaal verzoekster een nota, die echter neerkwam op een bevestiging van de nota van 10 maart 1972.

14. Het onderhavige beroep tegen het besluit van de Raad werd op 2 oktober 1972 ter griffie van het Hof ingediend.

Het Hof (Tweede Kamer) heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Partijen zijn ter terechtzitting van 15 maart 1973 in haar pleidooien gehoord. De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 11 april 1973 conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

— te verklaren voor recht dat verzoekster geen kennis droeg van de onregelmatigheid der haar gedane betalingen en dat deze onregelmatigheid niet zo voor de hand lag dat verzoekster daarvan wel kennis moest dragen;

— verweerders besluit van 30 juni 1972 nietig te verklaren en te verstaan dat verweerder geen recht heeft op terugvordering van hetgeen onverschuldigd is betaald;

— verweerder in alle kosten van het geding te verwijzen.

Overwegende dat de *Raad* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk te verklaren;

— subsidiair, het beroep ongegrond te verklaren en te verstaan dat de in artikel 85 van het Statuut gestelde voorwaarden voor terugvordering van onverschuldigd betaalde bedragen zijn vervuld en dat het betrokken gezag derhalve gerechtigd is deze bedragen terug te vorderen;

— verzoekster te verwijzen in de kosten van het geding.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Verzoekster betoogt dat het omstreden besluit door de secretaris-generaal van de Raad is genomen op 10 maart 1972, toen hij haar verzoek van 19 januari 1972 afwees. Tegen dit afwijzend besluit heeft verzoekster op 7 juni 1972 een klacht overeenkomstig artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren ingediend. Deze klacht is door het tot aanstelling bevoegde gezag verworpen op 30 juni 1972. Het beroep is dus ontvankelijk, omdat verzoekster zowel met haar klacht tegen het afwijzend besluit van de Raad als met het onderhavige beroep de gestelde termijnen in acht heeft genomen.

Volgens *verweerder* is het bedrag van het onverschuldigd betaalde vastgesteld in een document van 3 januari 1972, dat was ondertekend door de ordonnateur en goedgekeurd door de financiële controleur. Dit document van de bevoegde autoriteit vormde in dat stadium een besluit, omdat daarin beknopt doch duidelijk is vermeld dat de schooltoelage was berekend op een andere grondslag dan die, welke in verzoeksters geval had moeten worden toegepast na de terugkeer van haar beide kinderen naar Brussel. De nota van 19 januari 1972, waarmee verzoekster tegen bedoeld besluit een klacht heeft ingediend bij het tot aanstelling bevoegde gezag, moet volgens verweerder worden beschouwd als een klacht in de zin van artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren, omdat zij kennelijk ten doel had een besluit te verkrijgen van het tot aanstelling bevoegde gezag, dat inderdaad op 10 maart 1972 afwijzend op deze klacht heeft beschikt.

Tegen dit besluit had binnen drie maanden beroep moeten worden ingesteld.

Verzoekster antwoordt dat de door de Raad overgelegde stukken, de nota's voor het bureau „salarissen en toelagen", niet kunnen worden beschouwd als een besluit, omdat een bezwarend besluit aan verzoekster had moeten zijn gericht en de elementen had moeten bevatten op grond waarvan volgens de Raad was

voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 85.

Stukken, die op 3 januari 1972 zouden zijn opgesteld, heeft verzoekster bovendien nimmer ontvangen. Dat haar een te hoog bedrag was uitbetaald, was haar uitsluitend mondeling medegedeeld door een C-ambtenaar, die tevens had gezegd dat de administratie het bedrag in januari 1972 zou verrekenen bij de nabetaling van de salarisverhoging met terugwerkende kracht.

Van een voor een klacht vatbaar besluit kan dus op zijn vroegst bij het afwijzende besluit van 10 maart 1972 worden gesproken.

Verweerder antwoordt dat verzoekster een afschrift van bedoelde nota's heeft ontvangen. De gedrukte tekst van het formulier is hierop ingericht; daarop is namelijk het woord „afschrift" vermeld en tevens de naam van de betrokkene.

Het bureau comptabiliteit heeft de salarisnabetaling inderdaad verricht en kan bevestigen daartoe opdracht te hebben ontvangen.

Verzoekster heeft in haar klacht van 19 januari 1972 niet gerept van het ontbreken van een schriftelijk besluit en deze grief ook na ontvangst van het besluit van 10 maart 1972 niet aangevoerd, hoewel daarin staat: „na een diepgaand onderzoek van de zaak zie ik mij genoopt de mededeling van de administratie te bevestigen . . .".

Zelfs aangenomen dat verzoeksters bewering juist zou zijn dat het besluit niet schriftelijk was genomen, niet met redenen was omkleed en dat zij het ook nimmer had ontvangen, dan nog zou het beroep niet-ontvankelijk zijn. Het is immers duidelijk dat er een besluit is genomen, anders had verzoekster daartegen op 19 januari 1972 geen klacht ingediend. In deze klacht betwistte zij niet de formele geldigheid, doch alleen de inhoud van het besluit.

Bovendien had haar zowel uit haar salarisstrook als uit haar gesprekken met de ambtenaren van de administratie moeten blijken van het bestaan van een besluit, waarvan zij binnen de statutaire termijn de formele geldigheid had moeten betwisten.

Het vermeende besluit van 30 juni 1972 is slechts een bevestiging van de nota van 10 maart en volgens vaste jurisprudentie van het Hof doen besluiten van zuiver bevestigende aard geen nieuwe beroepstermijnen ingaan.

Ten principale

Verzoekster betoogt dat het bij een aan de rang LA 4 verbonden maandsalaris niet onmiddellijk in het oog zal vallen dat per maand gemiddeld ongeveer 1 700 Bfr aan toelagen teveel wordt betaald. Anderzijds had zij de verhoging van de schooltoelage niet ongewoon gevonden, omdat haar kinderen voorheen nooit een school in de ouderlijke woonplaats hadden bezocht en haar jongste kind pas voor het eerst was ingeschreven. Tevens moet in aanmerking worden genomen dat de te hoge betaling had plaatsgevonden in een periode toen het zeer druk was. Verzoekster vertrouwde erop dat de administratie haar werkzaamheden naar behoren verrichtte.

Het kennis dragen of behoren kennis te dragen van het betrokken feit kan slechts een voorwaarde voor de gelding van het recht tot terugvordering zijn en de bewijslast daarvan rust op verweerder; in het onderhavige geval mist het recht op terugvordering een rechtsgrondslag.

Verzoekster stelt subsidiair dat artikel 85 van het Statuut slechts een potestatieve bepaling is en dat toepassing hiervan na zo lange tijd misbruik van bevoegdheid zou opleveren.

Verweerder antwoordt dat de bevoegde autoriteit, alvorens een afwijzend besluit te nemen, verzoeksters financiële en sociale positie in aanmerking heeft genomen en daarin geen grond heeft gezien om af te wijken van het beginsel van terugvordering van hetgeen onverschuldigd is betaald.

Waar verzoekster op de hoogte was van de toepasselijke voorschriften moet zij in ieder geval kennis hebben gedragen van

de onregelmatigheid der betaling. Bovendien was een kopie van haar verzoek van januari 1971, die door het bureau salarissen was ingevuld op basis van het bedrag dat zij had moeten ontvangen, aan haar toegezonden.

Verweerder merkt voorts op dat verzoekster ten dele zelf verantwoordelijk is voor de vergissing van de administratie, daar zij de duidelijke verplichting om elke verandering in de bovenomschreven toestand mede te delen, niet is nagekomen.

Het verzoek om toekenning van de schooltoelage, dat doorgaans in het begin van het jaar wordt gedaan, is in casu eerst vier maanden na het intreden van de wijziging ingediend en kan dus niet in overeenstemming worden geacht met de voorwaarden in de uitvoeringsbepalingen met betrekking tot de toekenning van de schooltoelage.

Verzoekster antwoordt dat de toezending van deze bepalingen aan alle ambtenaren ten dele reeds in 1963 is geschied, toen haar oudste kind nog geen drie jaar oud was.

Zolang er geen bijzondere reden tot wantrouwen bestaat, ziet men kleine vergissingen over het hoofd, wanneer het eindbedrag aannemelijk is.

Verweerder antwoordt dat een beroep op artikel 85 van het Statuut noodzakelijkerwijs stoelt op een fout van de instelling. Deze fout kan op zichzelf echter het behoud van een onregelmatig verkregen voordeel niet rechtvaardigen. De enige vraag hierbij is of de betrokkene kennis droeg van de te hoge betaling, of dat de onregelmatigheid zo voor de hand lag dat zij daarvan kennis had moeten dragen.

Slechts wanneer verzoekster geen kennis wil nemen van haar rechten en verplichtingen of van veelvuldig en duidelijk aan haar persoonlijk gerichte mededelingen, kan zij stellen dat het normaal is iedere maand ten onrechte een bedrag te ontvangen dat bijna een drievoud vormt van de gewone schooltoelage.

Het verzoek om terugbetaling van de kosten van schoolbezoek heeft geenszins ten doel de administratie op de hoogte te stellen van wijzigingen. De verplichting om opgave te doen van wijzigingen staat geheel los van het verzoek om toekenning van de toelage.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoekster bij op 2 oktober 1972 ter griffie van het Hof ingediend verzoekschrift nietigverklaring vordert van het besluit van de secretaris-generaal van de Raad van 30 juni 1972 tot afwijzing van de door haar op 7 juni 1972 ingediende klacht tegen het besluit van 10 maart 1972 houdende weigering af te zien van de terugvordering van schooltoelage die onverschuldigd was betaald, nadat haar kinderen van school waren veranderd;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

2 Overwegende dat de Raad stelt dat het beroep niet-ontvankelijk is wegens termijnoverschrijding;

dat het besluit tot terugvordering van het onverschuldigd betaalde bedrag immers reeds op 3 januari 1972 zou zijn genomen;

dat verzoeksters nota van 19 januari 1972 een klacht tegen dit besluit zou zijn in de zin van artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren;

dat de secretaris-generaal van de Raad deze klacht op 10 maart 1972 heeft afgewezen en dat tegen dit besluit binnen een termijn van drie maanden beroep had moeten worden ingesteld;

3 Overwegende dat volgens de destijds geldende tekst van artikel 91, lid 2, van het Statuut het beroep binnen een termijn van drie maanden, ingaande op de dag waarop het bestreden besluit aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht, moest worden ingesteld;

dat met de woorden „aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht" in artikel 91 van het Statuut wordt gedoeld op de in artikel 25 van het Statuut voorgeschreven schriftelijke kennisgeving van elk besluit dat ten aanzien van een ambtenaar wordt genomen;

4 Overwegende dat, naar verweerder betoogt, het besluit waartegen het beroep is gericht, is neergelegd in het document van 3 januari 1972, dat aan verzoekster was toegezonden;

dat althans de op 15 januari 1972 aan verzoekster gezonden afrekening betreffende de salarisaanpassing een mededeling zou inhouden van het besluit van 3 januari 1972;

5 Overwegende dat, ook al had verzoekster deze documenten ontvangen — hetgeen zij ontkent —, in dergelijke eenvoudige boekhoudkundige afrekeningen toch niet duidelijk is aangegeven dat een besluit krachtens artikel 85 van het Statuut is genomen;

6 dat derhalve het enige besluit dat uitdrukkelijk op grond van dit artikel is genomen, is neergelegd in de brief van 10 maart 1972;

7 dat verzoekster tegen dit besluit een klacht bij het tot aanstelling bevoegde gezag heeft ingediend en dat zij tegen de uitdrukkelijke afwijzing van deze klacht het onderhavige beroep tijdig heeft ingesteld;

dat mitsdien het beroep ontvankelijk is;

Ten principale

8 Overwegende dat artikel 85 van het Statuut twee gevallen voorziet, waarin een onverschuldigd betaald bedrag kan worden teruggevorderd;

9 dat het onverschuldigd betaalde in de eerste plaats kan worden teruggevorderd, indien de bevoordeelde kennis droeg van de onregelmatigheid der betaling;

dat hiertoe moet worden aangetoond dat de bevoordeelde in feite kennis droeg van het onregelmatige karakter der betaling;

10 dat het onverschuldigd betaalde in de tweede plaats kan worden teruggevorderd, indien de onregelmatigheid van de betaling zo voor de hand lag dat de bevoordeelde daarvan wel kennis had moeten dragen;

11 dat, waar nu de bevoordeelde ontkent kennis te hebben gedragen van de onregelmatigheid der betaling en van zodanige kennis ook geen bewijs bestaat, moet worden nagegaan onder welke omstandigheden de betaling heeft plaatsgevonden, ten einde vast te stellen of de onregelmatigheid van de betaling voor de hand moeten liggen;

12 dat ingevolge artikel 8 van de algemene uitvoeringsbepalingen met betrekking tot de toekenning van de toelage voor schoolgaande kinderen „het personeelslid verplicht is opgave te verstrekken van ... iedere wijziging welke de beëindiging of vermindering van de schooltoelage zou kunnen medebrengen";

dat verzoekster bovendien bij haar aanvraag tot terugbetaling van aan het schoolbezoek verbonden kosten een verplichting in die zin had ondertekend;

13 dat verzoekster behoorde te weten dat een wisseling van school van haar beide oudste kinderen van Duitsland naar de gezinswoonplaats een verlaging van de schooltoelage zou meebrengen;

14 dat zij eerst op 15 januari 1971 haar instelling in kennis heeft gesteld van de wisseling van school, hoewel die reeds op 1 september 1970 had plaatsgevonden;

dat zij onder die omstandigheden zelf aansprakelijk is voor de onregelmatigheid van het bedrag van de haar over de laatste vier maanden van 1970 betaalde schooltoelage;

15 dat uit het feit dat verzoekster ook na deze kennisgeving van de schoolwisseling evenals voorheen dezelfde schooltoelage voor haar beide oudste kinderen is blijven ontvangen, blijkt dat zij wel kennis moest dragen van het voortduren van de dwaling;

16 dat in deze omstandigheden de onregelmatigheid van de betaling zo voor de hand lag, dat verzoekster daarvan wel kennis moest dragen;

17 dat de Raad derhalve gerechtigd was het onverschuldigd betaalde bedrag terug te vorderen;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoekster in het ongelijk is gesteld;

dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

dat echter ingevolge artikel 70 van bedoeld Reglement de kosten, door de instellingen ter zake van beroepen van ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op de Verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen;
Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, met name de artikelen 85, 90 en 91;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende:

1. **verwerpt het beroep;**
2. **verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen.**

Pescatore Sørensen Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zevenentwintig juni negentienhonderddrieënzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Tweede Kamer
P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL H. MAYRAS VAN 11 APRIL 1973 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

I — De feiten

Als één van de in artikel 67 van het Statuut genoemde gezinstoelagen genieten de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen voor ieder te hunnen laste komend kind dat regelmatig volledig dagonderwijs volgt bij een onderwijsinstelling, een schooltoelage ingevolge artikel 3 van bijlage VII van het Statuut gelijk aan de werkelijk voor het schoolbezoek gemaakte kosten tot een maximumbedrag per maand.

In de overeenkomstig artikel 110 van het Statuut vastgestelde algemene uitvoeringsbepalingen worden echter twee gevallen onderscheiden:

— indien de kinderen van de ambtenaar een school bezoeken in een andere plaats dan de woonplaats van het gezin, is de toelage gelijk aan het maximumbedrag;

— indien de kinderen een school bezoeken in de woonplaats van het gezin, moet de ambtenaar kiezen tussen een vaste vergoeding, welke veel lager is dan het maximumbedrag, en terugbetaling van de werkelijk gemaakte kosten tegen overlegging van bewijsstukken.

Ten slotte zijn de personeelsleden krachtens artikel 8 van de algemene uitvoeringsbepalingen verplicht de administratie opgave te verstrekken van iedere wijziging in het schoolbezoek van hun kinderen, welke de beëindiging of vermindering van de toelage zou kunnen mede-

1 — Vertaald uit het Frans.